

Yao, Shun i Yu

(fl. III tysiąclecie p.n.e.) legendarni władcy chińscy

W chińskich relacjach o początkach ich cywilizacji trzech władców o wyjątkowych cnotach podążyło za legendarnymi bohaterami kultury Fuxi (Fu-hsi), Shengnongiem (Shennung) i Żółtym Cesarzem; byli to królowie Yao, Shun i Yu. Ich wspólną cechą było to, że każdy z nich odrzucał własnego syna jako niegodnego i próbował ustanowić na swojego następcę człowieka o najlepszych kwalifikacjach, bezskutecznie w przypadku Yu. Ich bezinteresowność odegrała ważną rolę w chińskich pismach historycznych i uczyniła z nich wzorowych władców. Dokumenty, które rzekomo pochodzą z czasów ich rządów, stanowią pierwszą część drugiego klasyka konfucjańskiego, Shu Jing (Shu Ching), czyli Księgi Historii (zwanej także Księgą Dokumentów). Yao (2357-2256 p.n.e.) i Shun (2255-2205 p.n.e.) są czczonymi postaciami, ponieważ uosabiają mądrość, pokorę i bezinteresowność. Kanonik Yao w Księdze Historii cytuje Yao jako potomka Żółtego Cesarza i przypisuje mu opracowanie 356-dniowego kalendarza regulującego rolnictwo, zachęcanie do moralności, ustanowienie prymitywnego rządu, a przede wszystkim bezinteresowny wybór następcy. Po 70 latach panowania postanowił wybrać godnego następcę, ponieważ uważał, że jego własny syn się nie nadaje i znalazł skromnego człowieka o imieniu Shun, który był podziwiany jako posłuszny syn niezastużonych rodziców. Shun nie uważał się za godnego, ale Yao nalegał i poślubił swoje dwie córki Shunowi, aby obserwować jego zachowanie. Yao dzielił swoje rządy z Shunem przez 28 lat, po czym abdykował na rzecz Shuna. Według legendy Shun również wywodził się od Żółtego Cesarza i był cnotliwym i życzliwym władcą. Zarówno rządy Yao, jak i Shuna były nękane wielkimi powodziami i nieudanymi próbami budowy grobli. Następnie Shun wyznaczył urzędnika o imieniu Yu, aby zajął się tym problemem. Yu podróżował po lądzie i przez ponad dekadę pracował nad ochroną przeciwpowodziową, odnosząc sukces, ponieważ pogłębił koryta rzek i skierował wodę do morza. Pracował tak ciężko, że trzykrotnie mijał własny dom i słyszał, jak jego żona i dzieci płaczą w samotności, ale nie wszedł do środka. Był tak oddany, że Shun odstawił syna, uczynił Yu swoim współwładcą na 17 lat i następnie abdykował na jego korzyść. Yu był także humanitarnym i mądrym władcą (2205-2198 p.n.e.). Razem Yao, Shun i Yu są nazywani Trzema Władcami Mędrców. Yu próbował również ominąć swojego syna i mianować drużbą swojego następcę. Ludzie byli mu tak wdzięczni, że nalegali na umieszczenie na tronie jego syna Qi (Chi). W ten sposób rozpoczęła się pierwsza dynastia chińska, dynastia Xia (Hsia). Terytorium pod rządami tych trzech władców koncentrowało się na współczesnej prowincji Shanxi (Shansi) w północnych Chinach. Później chińscy historycy idealizowali Yao, Shuna i Yu, wychwalając ich panowanie jako złoty wiek. Ich moralne postępowanie stało się głównym tematem pism historycznych i literackich dla potomności. W wyniku nowoczesnych naukowych metod badania historii zostały one przypisane do pozycji postaci legendarnych.

Yuezhi (Yueh-chih)

W II wieku p.n.e. lud Yuezhi, opisywany jako jasnoskóry i posługujący się językiem indoeuropejskim (bez języka pisanego), zamieszkiwał zachodnią prowincję Gansu (Kansu) oraz region między górami Ałtaju i Tianshan (T'ien-shan) w obecnych -dniowe północno-zachodnie Chiny. Byli dziedzicznymi wrogami innej koczowniczej grupy, Xiongnu (Hsiung-nu). Ich nieszczęście zaczęło się, gdy Maotun (Mao-t'un), który był wśród nich zakładnikiem, został przywódcą Xiongnu w 209 p.n.e. Maotun poprowadziłby swój lud do bezprecedensowej władzy, pokonując zarówno nowo ustanowioną dynastię Han w Chinach, jak i inne koczownicze plemiona. Yuezhi byli wśród jego pierwszych ofiar: po klęsce w latach 175-174 p.n.e. zostali wypędzeni z Korytarza Gansu i rozpoczęli migrację na zachód. Następcy Maotuna kontynuowali wojnę z Yuezhi, którzy osiedlili się w dolinie Ili w dzisiejszym Xinjiangu (Sinkiang) w Chinach. Jedną gałąź, zwaną Xiao Yuezhi (Hsiao Yueh-chih) lub Małym Yuezhi, przeniosła się na południe na obszary kontrolowane przez inny, koczowniczy lud zwany Qiang (Ch'iang) i utraciła

swoją odrębną tożsamość. Inna gałąź, zwana Da Yuezhi (Ta Yueh-chih) lub Greater Yuezhi, przeniosta się dalej na zachód, ostatecznie odgrywając rolę w zniszczeniu greckiego królestwa Baktrii i osiedleniu się na północno-zachodnim krańcu indyjskiego świata. Tam prosperowali ze względu na lokalizację ich nowego domu: ważne miejsce spotkań na Jedwabnym Szlaku między Chinami, Indiami, Persją i Cesarstwem Rzymskim. Mozaika ludów wymieszała się w kosmopolitycznym państwie, które stworzyli, zwanym Imperium Kushan. Archeolodzy wykopali bogactwa, które pozostają w Begram we współczesnym Afganistanie, stolicy imperium Kushan, oraz w innych miejscach. Pozostałości obejmowały grecko-rzymskie rzeźby i brązy, indyjską kość słoniową, biżuterię i złote ozdoby, chińskie brązy, jedwabie i wyroby z laki oraz szkło Aleksandryjskie, co wskazuje, że bogaty handel istniał pod panowaniem Kuzanów ponad 2000 lat temu. Dominacja buddyjskiej sztuki religijnej wskazuje na prymat buddyzmu wśród ludu Kushan, choć obecność bóstw perskich i grecko-rzymskich sugeruje obecność innych religii wśród ludności. W 138 p.n.e. cesarz Han Wu wysłał wysłannika Zhang Qian (Chang Ch'ien) na zachód, aby odszukał Da Yuezhi w celu zawarcia sojuszu przeciwko ich wspólnemu wrogowi Xiongnu. Po wielu perypetiach Zhang znalazł ich nie w dolinie Ili, ale w Afganistanie. Jednak osiedlili się i odmówili ponownego krzyżowania mieczy z Xiongnu.

Yongzheng (Yung-Cheng)

(1678–1735) cesarz Chin

Yongzheng (1723–1735) urodził się jako Yinchen (Yinchen), czwarty syn cesarza Kangxi (K'anghsi), a nie pierwotny spadkobierca swojego ojca. Po usunięciu swojego pierwotnego wyboru ze względu na rażące wykroczenie, Kangxi nie wyznaczył nowego spadkobiercy i nikt nie wiedział, że Yinchen zostanie następcą Kangxi, dopóki jego testament nie został odczytany na głos na łożu śmierci. Yongzheng był surowy, pracowity i niezwykle zdolny. Umocnił władzę cesarską i przeprowadził wiele reform. Yongzheng rozpoczął swoje panowanie od wyeliminowania potencjalnych pretendentów. Odsunął księżąt od dowództw wojskowych i przejął osobistą kontrolę nad wszystkimi ośmioma jednostkami armii mandżurskiej (podczas gdy jego ojciec dowodził tylko trzema). Był niestrudzony, osobiście czytał oraz odpowiadał na raporty i memoriały przesyłane przez urzędników. Wspomagany przez szpiegów sprawdzał poczynania urzędników, karząc skorumpowanych i opuszczonych, a nagradzając uczciwych. Aby zapewnić, że urzędnicy nie dali się skusić łapówkarstwu, przyznał im do pensji dodatkowe stypendia z funduszu antykorupcyjnego". Zracjonalizował i uprościł także system podatkowy. W humanitarnym posunięciu zniósł dziedziczną niewolę i wyznaczanie osób do niektórych zawodów, takich jak żebracy, jako „podłych ludzi”. Promował naukę i nadzorował edukację, wydając podręczniki promujące ortodoksję i prawidłowe jego interpretacje historyczne. Pomimo wysiłków Kangxiego problemy z Rosją nadal utrzymywały się ze względu na nieokreślony obszar przygraniczny, który pozwolił Mongołom Olod na najazd na chińskie ziemie, a następnie schronienie się w Rosji. W związku z tym Yongzheng wysłał misję dyplomatyczną do Petersburga, aby zabiegać o neutralność Rosji w jego dążeniu do rozprawienia się z Olodem i ustalenia granicy mongolsko-syberyjskiej między obydwojma imperiami. Rozszerzone negocjacje między nimi zaowocowały traktatem Kaikhta w 1737 r. Traktat oprócz wytyczenia granicy otworzył nową stację handlową w Kajchcie i określił warunki handlu, przewidywał ekstradycję dezertersów i przestępców, a także pozwalał Rosji na utrzymanie cerkwi i misji religijnej w Pekinie (Peking). Traktat z Rosją pozwolił Yongzhengowi na dalsze prowadzenie wojny z Olodami, jednak ostatecznie pokonani zostali dopiero za panowania jego syna Qianlonga (Ch'ien-lung). Yongzheng dokonał dwóch zmian instytucjonalnych w rządzie. Ponieważ władcy mandżurscy nie praktykowali primogenitury przy wyborze następcy (jak to miało miejsce w przypadku Ming), a rywalizacja między braćmi mogła działać destabilizująco, nakazał on, aby nazwisko następcy zostało złożone w kilku wyznaczonych bezpiecznych miejscach, aby można je było otworzyć po śmierci panującego władcy. Stworzył Wielką Radę składającą się z pięciu lub sześciu najwyższych urzędników;

niektórzy byli zawsze obecni wszędzie tam, gdzie cesarz miał pomóc mu w podjęciu ważnych decyzji politycznych. Yongzheng był surowy, skuteczny i autokratyczny, ale był także sumienny i pracowity. W ciągu krótkiego panowania udało mu się poskromić ambicje cesarskiego klanu i szlachty mandżurskiej. Wzmocnił także biurokrację i ukształtował ją tak, aby działała w interesie państwa. W rezultacie jego członkowie cieszyli się wysokim morale, nie nękali ich frakcyjność i służyli skutecznie i odpowiedzialnie, dzięki czemu władza cesarska sięgała do każdego zakątka imperium. Umocnił władzę Qing (Ch'ing) i rządził jako skuteczny i paternalistyczny despota.

Yamagata Aritomo

(1838–1922) Japoński przywódca polityczny

Yamagata Aritomo był japońskim politykiem, dwukrotnie premierem (1889–91 i 1898–1900), a także starszym mężem stanu w pierwszych dekadach XX wieku, kiedy odegrał ważną rolę doradcy innych polityków. Urodzony w Hagi w mieście Choshu, był synem samuraja niskiej rangi. Rozpoczął pracę jako chłopiec na posyłki w skarbcu, a także w policji. W młodości pozostawał pod wpływem ruchu Sonno Joi, który działał pod hasłami „Czcij cesarza” i „Wypędź barbarzyńców”. W wieku 30 lat odegrał niewielką rolę w restauracji Meiji. W 1869 roku Yamagata został wysłany do Europy, aby przestudiować system szkolenia wojskowego na Zachodzie. Po powrocie w 1870 roku został mianowany zastępcą wiceministra spraw wojskowych. Dwa lata później ministerstwo armii przejęło ministerstwo spraw wojskowych, a w następnym roku na czele nowego ministerstwa stanął Yamagata. W rezultacie brał udział w rozporządzeniu o poborze z 1873 r., ale nie brał udziału w podejmowaniu decyzji o wysłaniu przez Japonię ekspedycji karnej na Tajwan, prowincję Chin. W 1878 roku zreorganizował armię japońską na wzór pruskich sił zbrojnych i cztery lata później poprowadził ją do pokonania powstania Satsuma. Jedną z ważnych jednostek utworzonych przez Yamagatę były Goshimpei („Siły Imperialne”), które później przekształciły się w Konoe („Gwardia Cesarska”). W grudniu 1878 Yamagata zrezygnował ze stanowiska ministra armii i został pierwszym szefem japońskiego sztabu generalnego. Stanowiło to część jego posunięcia mającego na celu oddzielenie wojska od polityki, co potwierdził w 1882 r. w cesarskim reskrypcie do żołnierzy i marynarzy, w którym nalegał, aby żołnierze wykonywali rozkazy cesarza, a nie polityków. Jednak dopiero 18 lat później Yamagacie udało się uchwalić prawo, które zezwalało jedynie aktywnym generałom i admirałom na pełnienie funkcji ministrów wojny i marynarki wojennej. Choć miało to na celu zapewnienie separacji, nie przeszkodziło to rządowi wojskowemu lat 30. i początku 40. XX w., gdzie szybki awans zapewniał nowo utworzonym generałom możliwość zostania ministrami. W 1884 r. Yamagata zrezygnował ze stanowiska szefa sztabu generalnego jeszcze w tym samym roku, aby zostać ministrem spraw wewnętrznych, które to stanowisko piastował od 1883 r. do 1889 r. W tym czasie przebudował swój wydział, zmieniając system kierowania policją siła. Zapewnił także, że policja znajdzie się pod bezpośrednią kontrolą ministra. W 1888 roku Yamagata, będący jeszcze ministrem, udał się do Europy, gdzie po roku wrócił z nowymi pomysłami. Został pierwszym premierem Japonii 4 grudnia 1889 roku, zgodnie z nowo ustanowioną japońskim ograniczeniem. Walki wewnętrzne doprowadziły do rezygnacji Yamagaty 6 maja 1891 r. Został ministrem sprawiedliwości od 1892 do 1893 r., a następnie przez kolejne dwa lata przewodniczącym Tajnej Rady. Wraz z wybuchem wojny chińsko-japońskiej w 1894 roku Yamagata powrócił do armii jako dowódca 1. Armii, która została wysłana do Korei. 8 listopada 1898 Yamagata ponownie został premierem. Właśnie otrzymał awans na feldmarszałka i powołał do gabinetu wielu generałów i admirałów, podkreślając swój pogląd, że Japonia powinna prowadzić znacznie bardziej agresywną politykę zagraniczną. Wydał także zarządzenie rządowe, zgodnie z którym ministrem armii lub marynarki wojennej mogą zostać jedynie oficerowie w czynnej służbie. Zbiegło się to z wybuchem buntu bokserów w Chinach; Yamagata natychmiast wysłał duże siły militarne, które miały odegrać rolę w alianckim ataku na Pekin (Peking) i zapewnić Japonii rolę w późniejszych negocjacjach. Yamagatę

martwiły jednak ambicje terytorialne Rosji. W rezultacie sporządził plan awaryjny, w którym Japonia byłaby przygotowana do jednoczesnej walki z Rosją i Stanami Zjednoczonymi. Część planu zrealizowano podczas II wojny światowej. W tym czasie zasługi Yamagaty zostały docenione i wyniesiony do godności księcia. Kiedy w 1909 r. zamordowano Ito Hirobumi, Yamagata, jako „starszy mąż stanu”, stał się najpotężniejszym politykiem Japonii, a ministrowie szukali u niego porad. Podczas rewolucji chińskiej w 1911 r. Yamagacie zależało na zachowaniu dynastii Qing (Ch'ing). Trzy lata później poprowadził Japonię do I wojny światowej jako mocarstwo alianckie. Yamagata przecenił swoje wpływy w 1921 roku i został publicznie potępiony za krytykę małżeństwa księcia koronnego (późniejszego cesarza Hirohito). Chciał, aby księżę wziął narzeczoną z rodziny Satsuma. Zmarł 1 lutego 1922 roku, wciąż jeszcze w niełasce.

Yuan Shikai (Yuan Shih-k'ai)

(1857–1916) Chiński generał i polityk

Yuan Shikai był utalentowanym generałem i pozbawionym zasad politykiem, który został prezydentem Chin, ale nie został cesarzem. Chińczycy pamiętają go jako potrójnego zdrajcę za zdradę reformującego się cesarza w 1898 r. oraz za zdradę dynastii Qing (Ch'ing) podczas rewolucji 1911 r. i republiki po tym, jak został prezydentem. Yuan po raz pierwszy zyskał uznanie jako przedstawiciel Chin w Korei w 1882 r. Pozostał w Korei do 1894 r., gdzie szkolił armię koreańską i podtrzymywał zwierzchnictwo Chin przeciwko japońskiej agresji. Kiedy wojna o Koreę z Japonią stała się nieunikniona i zdając sobie sprawę z siły militarnej Japonii, Yuan zrezygnował ze stanowiska i uciekł do domu. Katastrofalna porażka Chin w wojnie chińsko-japońskiej toczącej się w latach 1894–1895 skłoniła dwór Qing do utworzenia nowoczesnej armii (zwanej Nową Armią) pod dowództwem Yuana. Doprowadziło to także młodego cesarza Guangxu (Kuanghsu) do rozpoczęcia fundamentalnych reform w 1898 r. Polityka cesarza była sprzeczna z reakcyjną frakcją na dworze, na której czele stała jego ciotka, cesarzowa wdowa Cixi (Tz'u-hsi), która rzekomo przeszła na emeryturę, ale nadal zdominowała rząd. Rozgrywka skupiła się na Yuanie, który kontrolował wojska w stolicy, Pekinie (Peking), i zdradził cesarza Cixi, który uwięził cesarza i unieważnił wszelkie reformy. Reformatorzy zostali schwytani i straceni lub uciekli za granicę. Nagrodą dla Yuana było mianowanie go na stanowisko pełniącego obowiązki gubernatora prowincji Shandong (Shantung), gdzie w 1899 roku ignoranci i ksenofobowie, popularnie zwani Bokserami, zaczęli nękać cudzoziemców. Yuan zdał sobie sprawę z szaleństwa ruchu bokserów i stłumił go w Shandong wbrew rozkazom Cixi. Zarówno Guangxu, jak i Cixi zmarli w 1908 r., a następcą bezdzietnego Guangxu został trzyletni syn jego brata, Pu-i (P'u-yi), jako cesarz Xuantong (Hsuan-tung). Yuan został zmuszony do przejścia na emeryturę, ale utrzymywał kontakt z Nową Armią, którą pomagał organizować i szkolić. 10 października 1911 r., podczas swojej jedenastej próby, zwolennicy doktora Sun Yat-sena wszczęli rewolucję w Wuhan, która szybko rozprzestrzeniła się w południowych Chinach. Ponieważ Yuan był lojalny wobec Nowej Armii, spanikowany dwór w Qing błagał go, aby poprowadził ją przeciwko rebeliantom, przystając na jego żądania dotyczące pieniędzy i całkowitej kontroli. Yuan pokonał rewolucjonistów, ale ich nie zniszczył, przystępując do negocjacji z obiema stronami, aby zapewnić abdykację cesarza Qing i zgodę Sun Yat-sena na ustąpienie ze stanowiska tymczasowego prezydenta Republiki Chińskiej na jego korzyść. Będąc prezydentem, jego następnymi celami było sprawowanie władzy absolutnej, a następnie zostanie cesarzem. Kiedy w 1912 r. w wyniku wyborów parlamentarnych partia nacjonalistyczna doktora Suna zdobyła większość w obu izbach, Yuan kazał zamordować wyznaczonego na premiera nowej partii nacjonalistycznej. Kiedy gubernatorzy byli przeciwni Yuan w południowych prowincjach zbuntował się w obronie konstytucji w 1913 r., jego przeważające siły pokonały je. Następnie rządził jako bezwzględny dyktator, odwołując wszystkie wybrane zgromadzenia lokalne i wykorzystując cenzurę i armię do egzekwowania posłuszeństwa.

Ostatecznym celem Yuana było zostać cesarzem. Ponieważ mocarstwa europejskie były zaangażowane w I wojnę światową, musiał jedynie zapewnić sobie wsparcie Japonii, co miał nadzieję osiągnąć, zgadzając się na jej niesławne Dwadzieścia jeden żądań w 1915 r. Jednak jego ogłoszenie nominacji na cesarza 1 stycznia 1916 r. spotkało się z powszechnym sprzeciwem. Gubernatorzy południowych prowincji, które nie były pod jego bezpośrednią kontrolą, zbuntowali się, a jego porucznicy odmówili mu pomocy, być może dlatego, że obawiali się, że realizacja jego ambicji zaszkodzi ich własnym. 22 marca 1916 roku odwołał swoje imperialne plany i zapowiedział wznowienie prezydentury, co spotkało się z powszechnym oporem. Problem został rozwiązany, gdy w maju zmarł nagle. Dyktatorskie rządy Yuana zniweczyły szansę Chin na ustanowienie konstytucyjnej republiki po 1912 r. Jego śmierć pozostawiła po sobie dziedzictwo politycznego rozłamu, które doprowadziło do dekady wojen domowych i watażków.

Yahya Khan

(1917–1980) prezydent Pakistanu

Yahya Khan był prezydentem Pakistanu i szefem sztabu armii od 1969 do 1971 po rezygnacji Mohammada Ayuba Khana. Zaraz po dojściu do władzy Yahya Khan ogłosił stan wojenny, aby stłumić powszechne zamieszki spowodowane niezadowolaniem w następstwie wojny indyjsko-pakistańskiej w 1965 r. Yahya Khan rozwiązał także Zgromadzenie Narodowe i wypowiedział konstytucję. Jego dwa lata jako prezydenta naznaczone były silnymi napięciami we wschodnim Pakistanie, co doprowadziło do wojny wyzwolenczej Bangladeszu i ostatecznej secesji Bangladeszu w 1971 r. Yahya urodził się 4 lutego 1917 r. w Chakwal w rodzinie pochodzenia perskiego, wywodzącej się z elita wojskowa. Uczęszczał na Uniwersytet w Pendżabie i jako pierwszy w swojej klasie ukończył Indyjską Akademię Wojskową. Yahya wstąpił do armii brytyjskiej, a podczas II wojny światowej służył w Iraku, Włoszech i Afryce Północnej. Po podziale Indii został najmłodszym generałem brygady w armii pakistańskiej, naczelnym dowódcą armii w 1966 roku, a gdy prezydent Ayub Khan podał się do dymisji, zwrócił się do swojego wiernego pomocnika Yahya Khana o utrzymanie porządku w kraju. Yahya stanowczo dążył do przywrócenia porządku w kraju. Aby zawieszenie swobód politycznych i obywatelskich było bardziej znośne, rozpoczął także zakrojoną na szeroką skalę renowację personelu służby cywilnej w kraju. Zapowiedział także ograniczenia monopolu gospodarczych i bardziej równy podział bogactwa. Jednak reformy Yahyi i jego rząd zostały zniweczone przez konflikt, który wybuchł w 1971 roku między Pakistanem Wschodnim i Zachodnim. Szejk Mujibur Rahman, przywódca Ligi Awami, rozpoczął kampanię na rzecz utworzenia federacji, w której Pakistan Wschodni miałby cieszyć się dużą autonomią. Liga wypadła wyjątkowo dobrze w wyborach w 1970 roku, zdobywając 160 ze 162 mandatów we wschodnim Pakistanie. Partia ta nie uzyskała jednak ani jednego mandatu w zachodnich okręgach wyborczych, które w przeważającej mierze przypadły Pakistańskiej Partii Ludowej Zulfikara Bhutto. Ponieważ ani Bhutto, ani Mujibur nie poparliby drugiego jako premiera, Yahya zdecydował się rozwiązać impas polityczny, wysyłając armię do Pakistanu Wschodniego, aby zmiażdżyć Ligę Awami. Akty brutalności popełnione przez armię spowodowały, że miliony ludzi uciekły do Indii w celu interwencji indyjskiej, co zmusiło armię zachodniopakistańskiego do poddania się. Pakistan Wschodni ogłosił niepodległość, ustanawiając stan Bangladesz w 1972 r. Jediną opcją Yahya Khana było przekazanie władzy Zulfikarowi Bhutto, który go aresztował. Późniejsze lata spędził z dala od sceny politycznej.

Yoshida Shigeru

(1878–1967) Japoński dyplomata i polityk

Yoshida Shigeru był zarówno dyplomata, jak i politykiem; był premierem Japonii od 1946 do 1947 i od 1948 do 1954. Yoshida prowadził Japonię przez większą część okupacji Japonii przez Stany Zjednoczone. Jego przywództwo ostatecznie pozwoliło Japonii wyjść z ekonomicznych,

psychologicznych i fizycznych szkód II wojny światowej. Jego polityka doprowadziła Japonię do szybkiego ożywienia gospodarczego i był skłonny zrezygnować z niepodległości w sprawach zagranicznych w zamian za ochronę militarną ze strony Stanów Zjednoczonych. W rezultacie Yoshida nakreślił znaczną część polityki Japonii w okresie zimnej wojny. Jego wiara, że Stany Zjednoczone zapewnią niezbędne bezpieczeństwo, spodobała się zarówno Stanom Zjednoczonym, jak i wielu japońskim konserwatystom. Yoshida urodził się 22 września 1878 roku w Tokio i kształcił się na Cesarskim Uniwersytecie w Tokio. Podobnie jak wielu japońskich przywódców wojskowych i dyplomatycznych z początku XX wieku wstąpił do japońskiego korpusu dyplomatycznego. W 1938 roku Yoshida przeszedł na emeryturę podczas pobytu w Londynie. Po II wojnie światowej spędził krótki czas w więzieniu za udział w rządzie japońskim. Wyrósł na kluczowego przywódcę powojennego. 22 maja 1946 roku Yoshida został premierem Japonii. Sojusznice siły okupacyjne darzyły go dużym szacunkiem ze względu na jego proamerykańskie i probrytyjskie stanowisko, a także znajomość kultur zachodnich. 24 maja 1947 r. Tetsu Katayama zastąpił Yoshidę na stanowisku premiera, ale odzyskał on to stanowisko 15 października 1948 r. i pełnił tę funkcję do 1954 r. Polityka Yoshidy wobec Japonii koncentrowała się na wzroście gospodarczym niezbędnym do odbudowania wojny -zniszczona infrastruktura. Jego polityka cieszyła się dość dużą popularnością i został wybrany ponownie na trzy kolejne kadencje – 1949, 1952 i 1953. Najbardziej skomplikowaną rolą Yoshidy było wypełnienie luki między Japonią podczas II wojny światowej, okupowaną Japonią a nowoczesną i współczesną potęgą gospodarczą. Yoshida zapewnił Japonii stabilność, ale także, w kierunku, jaki zaplanował dla Japonii, zaoferował szansę na regionalny pokój i dobrobyt gospodarczy. Yoshida zmarł 20 października 1967 roku. Dekada, podczas której przewodził Japonii, nazywana jest latami Yoshidy.